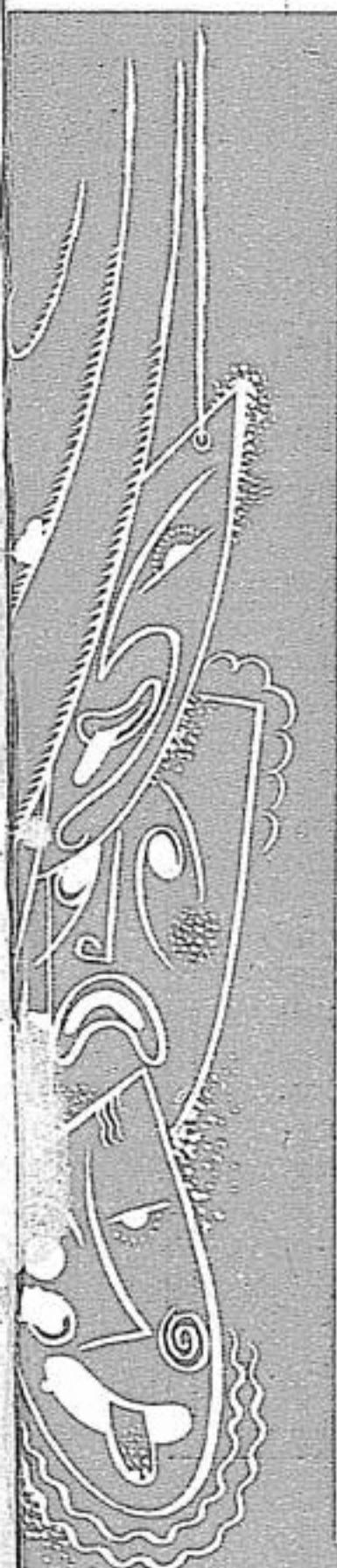

XXXVI. Понедељак 4. јуна 1931.-1932.-

36. од 23. јуна до 3. јула 1932.

1931/32 2 динара

ПОЗОРИШТЕ

Г-ђа Нина Кирсанова

ЗОДНИНЕ
БЕОГРАД
СРБИЈА

СЦ-3

ПОЗОРИШТЕ

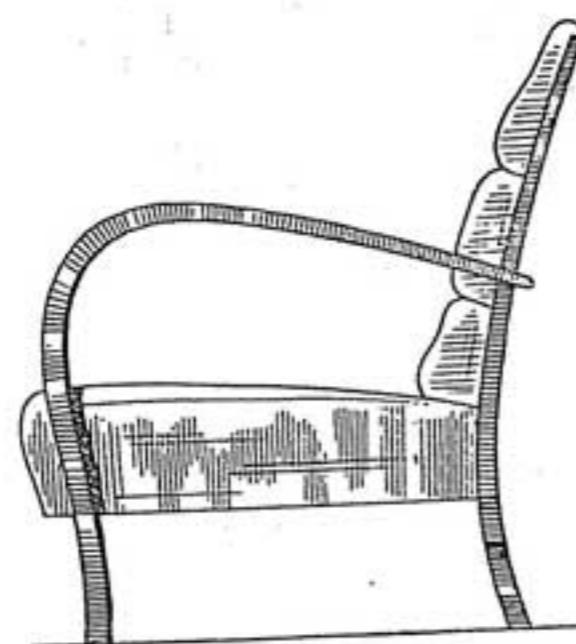
НЕДЕЉНИ ИЛУСТРОВАНИ ЧАСОПИС

БЕОГРАД, ОД 22 VI ДО 5 VII 1932 Г.

36

УРЕДНИШТВО: УСКОЧКА БР. 8.

НАМЕШТАЈ

БОТЕ И ЕРМАН

КРАЉА ПЕТРА УЛИЦА 16 • ТЕЛЕФОН 22-5-76

МОДЕРНИ ФРИЗЕРСКИ САЛОН ЗА ДАМЕ
ЈЕЛЕНЕ ОСТОЈИЋ, БЕОГРАД

Последњи
новитети
Париског
фризирања
и
бојења
косе.

Најсавршенија
електрична
ондулација
на
најновијем
апарату
"Récamier"

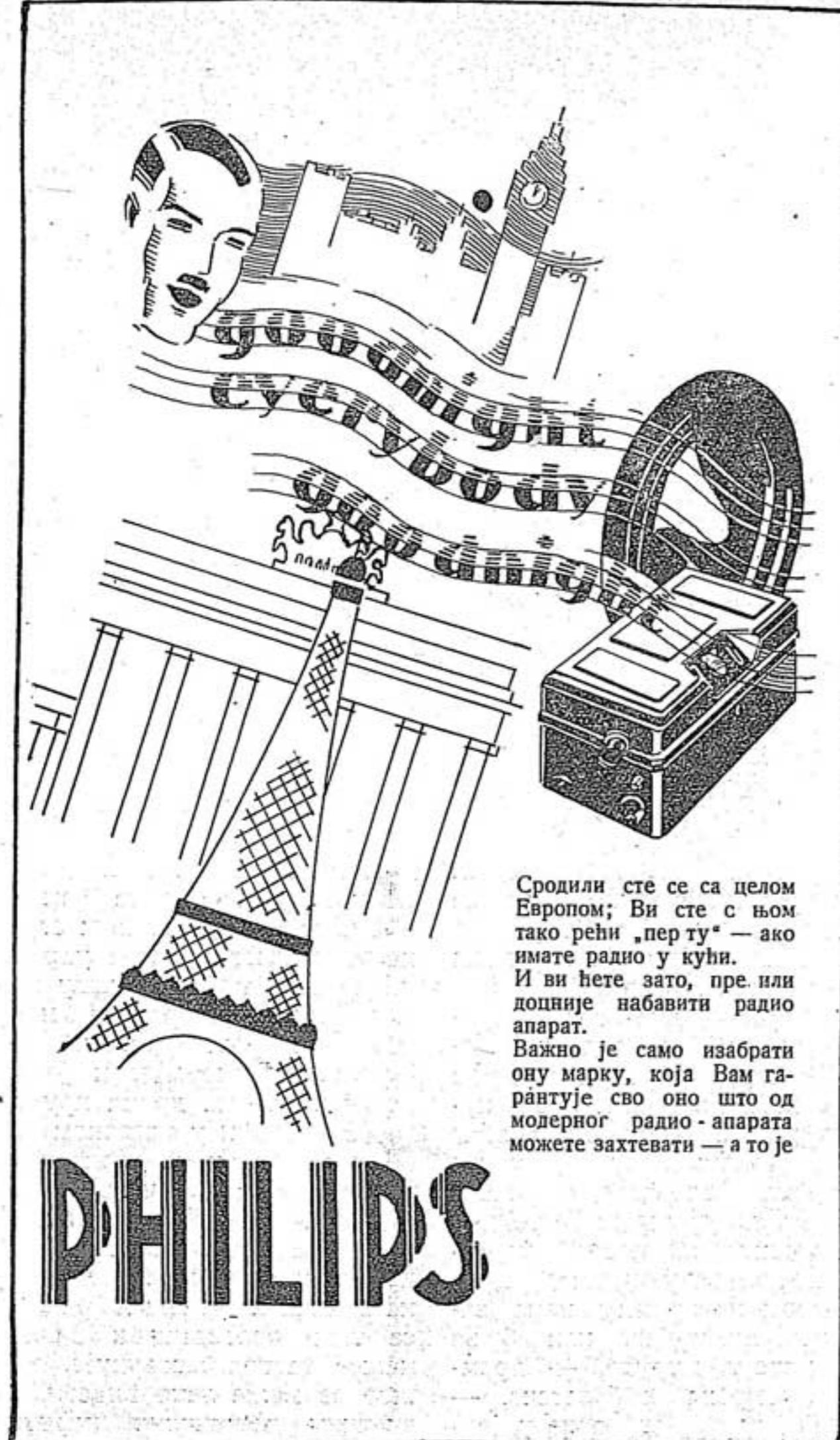

Цара Николе II 18, (бивша Макензијева) Тел. 24-475

ПРЕД КРАЈ СЕЗОНЕ

Ове године, истина, радио је београдско Народно позориште само у једној згради. У великој згради код Споменика. Још на почетку сезоне покушала је управа да изгубљено Позориште на Врачару замени двораном Коларчевог народног универзитета. Та нова позоришна дворана, грађена са укусом, има огроман број места (око 1200), има диван фоаје, има добру позорницу, ма да више за камерне ствари, али највећа је незгода у томе што лежи између Споменика и Калемегдана, то јест у оном делу Београда који је домен старе позоришне зграде. Врачарски део Београда, цео нови Београд, остао је и даље без свога позоришта. Ту публику није могла, већ због свог положаја, да привуче дворана Коларчеве задужбине. И тако је управа Народног позоришта, већ после неколико претстава увидела да Врачарском позоришту нема замене. Цела трупа, или боље рећи све три трупе, — драмска, оперска и балетска, — остале су зато да раде у једној згради. То је пасива.

Али актива нашег позоришта је знатна. Ма да је трупа била стешњена у једној кући, пожртвованим радом дат је један низ премијера, оперских, драмских и балетских, од којих су многе значиле уметничке догађаје прве врсте. Запажен је труд управе да дада што већи број домаћих драма, како би то систематско изношење на сцену наших аутора потстrekло и ојачало драмску књижевност код нас. Овакво јачање наше домаће драме донело је са свих страна заслужене похвале управи позоришта, која ни нашу музiku није заборавила него спремила прошле сезоне, међу осталим операма, и једну домаћу. Страна драма пружена је публици у широком избору, од лаке комедије за пријатну забаву, до мисаоне драме, која решава најтешчаните проблеме душе. Опера и балет показали су такође ове године велики и успешан рад, те се тако овогодишњи биланс нашег театра закључује, као што се може лепо видети, са знатним уметничким суфицитом и у опери и у драми.

PHILIPS

КАЛДЕРОН ДЕ ЛА БАРКА

ПОВОДОМ ПРЕМИЈЕРЕ „ГОСПОДЊЕ ЂАВОЛИЦЕ“

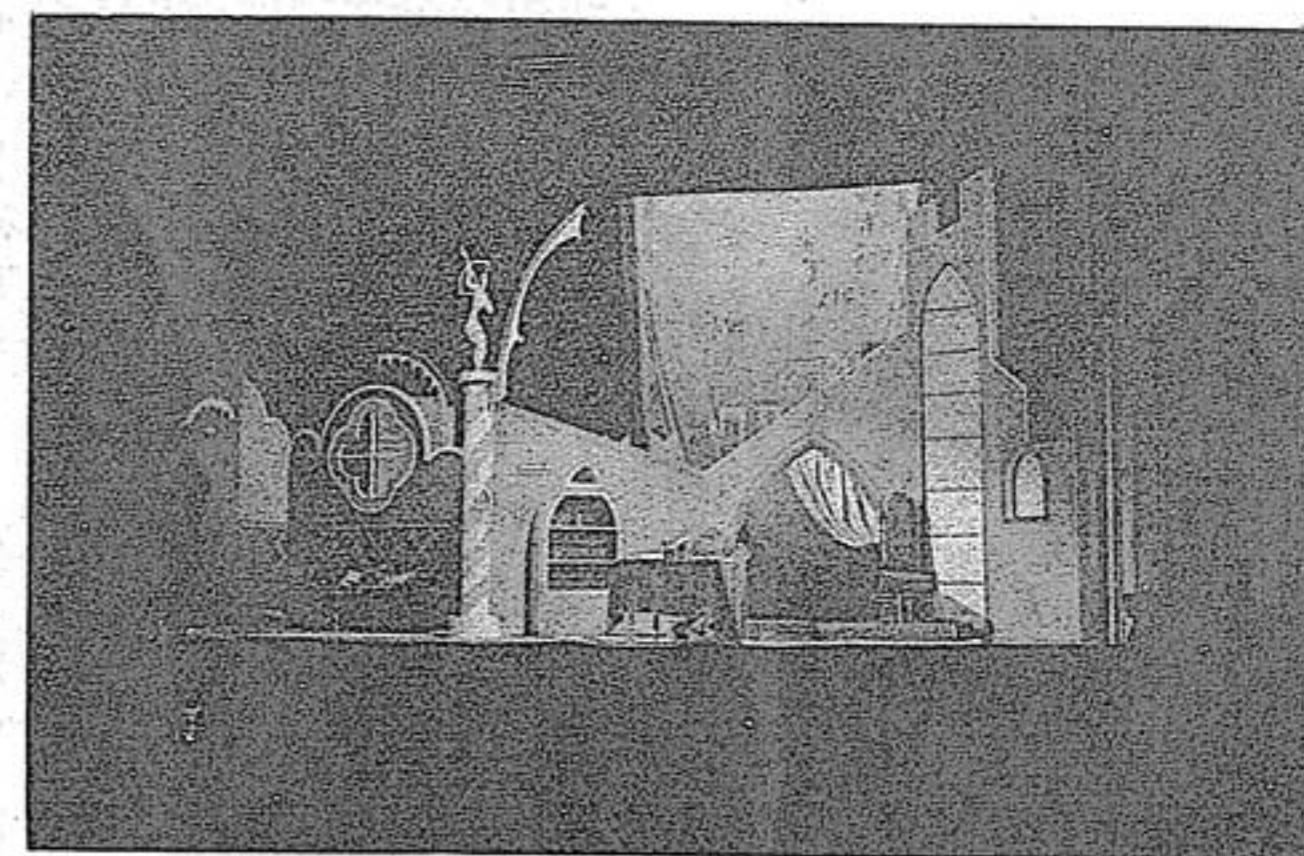
Калдерон де ла Барка знаменити шпански драмски писац, рођен је 1600 године. Његова најбоља дела су драме: „Лекар своје части“, и „Живот је сан“. После смрти великог Лопе де Вега, био је постављен за дворског драмског писца на двору краља Филипа IV. Доцније је постао свештеник у Толеду и најзад је довођен на положај личног свештеника краљевог. Написао је много драма, од којих је најпознатија „Поклоњење крсту“.

Противно Шекспиру, који се труди да заинтересује гледаоца карактером својих јунака а тек доцније њиховом судбином, Калдерон се у већини случајева мало интересује тим психолошким процесом. Карактери његових јунака се могу свести на неколико типова: на љубавника, љубоморног мужа, брата и томе слично. Сви раде у извесним ситуација-

ма апсолутно подједнако и чак говоре истим песничким језиком.

Калдерон је живео и осећао у потпуној хармонији са својим народом. Он тежи да пренесе гледаоца у другу, раскошнију васону, где све приказује сјајним песничким стилом. Шпански верски фанатизам, мистичко одушевљење, изједначење Краља са Божанством, шпанско схватање части — сви ти мотиви су сувише условни, сувише локални. Преимућство Шекспира, при поређењу са Калдероном, Гете види у томе, што је Шекспир био протестант и слободоумнији од Калдерона, који је склон чак и верском фанатизму.

Златан век шпанског позоришта: Тирсо де Молина (творац првога Дон-Жуана), Лопе де Вега и Калдерон де ла Барка, стварају читав циклус веселих комедија, које су добиле назив „комедије плашта и мача“.

Декор г. Жедринског за „Господњу Ђаволицу“

Те комедије немају сатиричким циљевима, оне немају амбиције да исправљају људе, а још мање да их казне. Њима је циљ да забављају публику, да се њој допадну. Али се у њима осећа узвишено и велико разумевање човечанског достојанства. Оне су пројекте доброћудним хумором и претстављају слике људских страсти и тежња.

J. Rakitin

Немачка романтичка школа XIX века поново је пробудила интересовање за шпанску литературу. Комад, који сада даје наше позориште, „Госпођа Ђаволица”, недавно је извучен из архиве Рајхарт и он се са успехом сада даје у целој Немачкој. Даја се тај комад и у Југославији.

Ја спајам свих дванаест слика у једну непрекидну целину не само унутрашњом везом самог комада већ и чисто спољашњим начином, помо-

ћу покретне позорнице. Ту сам са сликаром г. В. Жедринским применио систем вртешке. Декор I екстеријера и II интеријера у ствари претстављају једну недељиву конструкцију сцене.

Костими гле Бабићеве подвлаче лаки, шаљиви карактер конструктивне претставе. Глумци су весело схватали и играју своје улоге. На завршетку комада, по традицији старе шпанске комедије, глумци певају тако звану „глосу”, т.ј. песму упућену публици.

J. Rakitin

Девеши сјоменик у славу Рудолфа Валеншина о школовању у Њујорку

„РОМАН ЈЕДНЕ МУМИЈЕ“

ПРЕМИЈЕРА МОДЕРНОГ РУСКОГ БАЛЕТА У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Као најновија велика премијера у Народном позоришту даје се велики балет „Роман једне мумије”, са музиком од Николаја Черепњина, славног руског композитора.

Нови балет режира код нас г-ђа Нина Кирсанова, шеф балета и наша прва балерина, која је уједно кореограф овог балета.

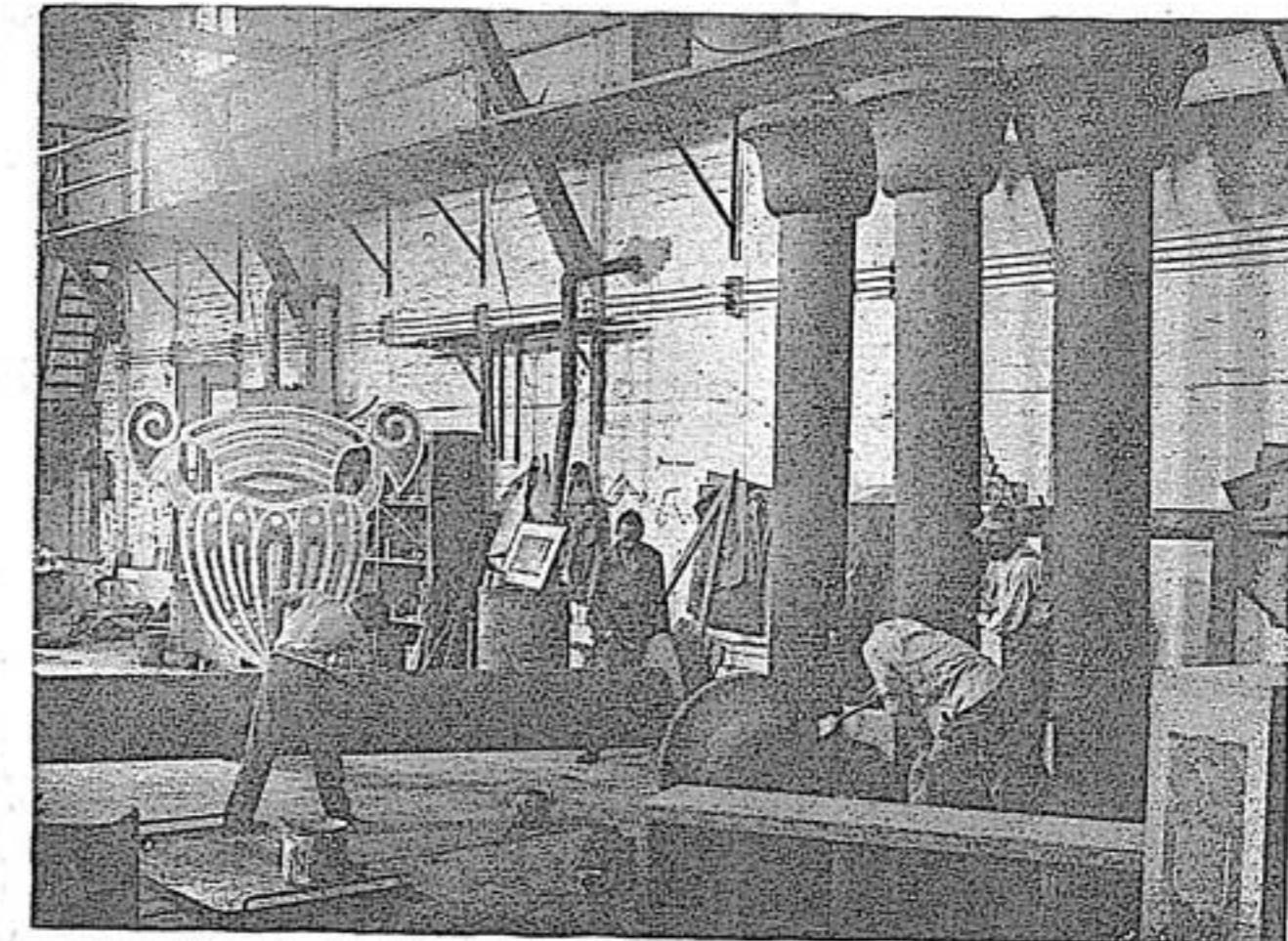
Сиже за балет „Роман једне мумије” јако је занимљив и оригиналан:

За време археолошких раскопавања у Египту пронађен је саркофаг са мумијом Фараонове кћери Изенхебе, првосвештенице богиње Изиде. При отварању поклопца при megetује археолог један натпис:

„Смрт чека сваког ко узнемири њен вечни покој”.

Научник остаје да проведе ноћ код саркофага да би прочитао тајну хијероглифа, али пада у несвест. Саркофаг се тајанствено отвара и мумија оживљава и прилази му. Њена душа упознаје да у том научнику живи душа човека, који у свом првом животу на земљи, три хиљаде година раније, својом судбином био везан за судбину Фараонове кћери. Она га зато буди визијама из њихове далеке, заједничке прошлости. То је пролог.

Млади свештеник Дионисовог храма воли ћерку Фараона Изенхебу. Преобучен у Египћанина, долази у храм бога Ра да присуствује свечаном богослужењу. За време Изенхебине ритуалне игре, он је занесен гледа. Изенхеба, под притиском ње-

Рад у позоришној сликарници на декору за балет „Роман једне мумије“

Ресторан Коларац

Од 1. марта

Свакодневни концерат првокласне музике.
Локал отворен до 2 часа ноћу. • Кујна
стално отворена. • Одлична пића. • Нај-
лепши локал за друштвене забаве.

Добила је особито леп и велики избор
најмодерније конфекције ЗА ДАМЕ
ТРГОВИНА
КОСТЕ М. ЈОВАНОВИЋА

Београд. Кнез Михајлова
16 до дрогерије (Ламико)

Престолонаследников трг 37 „ФУФА“
преко пута биоскопа Колосеума

Завод за хемијско чишћење и бојење одела

НИКОЛЕ ДИНИЋА

Главна радња Чика Љубина 1, Поп Лукина 20,
Радионица Краља Александра 216, тел. 27-914

Прима специјално фину тоалету за Даме и одела за господу која се сувим
путем најсигурније могу очистити исто тако прима тепихе, завесе, рукавице
салонски намештај Аутомобиле и т. д.

гове сугестије, баца лотос — свети
цвет пред његове ноге. Он диже
цвет и враћа њој. Кад Фараон са
свитом одлази на обалу Нила да се
поклони богу Ра, Дионисов свеште-
ник приђе Изенхеби и моли је да се
са њим састане. Она се закуне и пру-
жи му лотос. Слушта се ноћ. Изен-
хеба долази са страхом, али не мо-

же да угуши чежњу за младим све-
штеником, за кога мисли да је то
сам Бог Дионис. (Први чин).

Баханткиње радосно дочекују сво-
га првосвештеника, који доводи фа-
раонову кћер Изенхебу. Њу облаче
у одело Дионисове невесте и наре-
ђују јој да запали ватру на олтару
и позове бога Диониса. Заслепљена
сјајем чудесне ватре Изенхеба у пр-
восвештенику види самог бога Дио-

Косими за Черейњинов балеш
(Рад г-џе Бабић)

ниса и предаје му се. Лажни Дионис
скида с ње покрове. Појављују се
баханткиње и младићи, почине бур-
на игра — баханалија... Свиће зора,
сви се разилазе, остављајући Изен-
хебу саму са првосвештеницом бога
Баха, која држи лотос. Изенхеба у
очајању одлази. (Други чин).

Изенхеба, јако забринута, долази
по месечини на обалу Нила да би у
речним валима нашла одговор, да ли

је то био човек или бог, кога је она заволела. Јавља се визија: Сан и Морфеј силазе на земљу држећи у рукама символе — цвет њиљана и мака, наглашују долазак њихове мајке — Ноћи. Пада мрак, у тишини се чује песма Орфеја, долази бог Дионис окружен трима грацијама. Уз звуке епилаламе силазе Ерос и Психеја. Узалуд Изенхеб покушава да се приближи њима. Гони је Безумље, у обличју Фурије, окружено

Г. Черейкин

сатирима и фаунима. Изенхеб пада пред ноге Диониса. Вративши се, Изенхеб увиђа грех своје љубави и одлучује се да се убије, али млади Дионисов свештеник открива јој, да он није бог, — признаје своју љубав и моли је за оправштај. Долази Фараон са свитом и открива љубав своје кћери. Њих чека смрт. Фараон је неумољив. Изенхеб одбија да се сама спасе и испија заједно са љубљеним отров. (Трећи чин).

Гђа Кирсанова

Епилог: Археолог долази к себи после тешког сна. Нешто му говори да у овом саркофагу лежи његова далека прошлост. Слика Богиње Изида оживљава, из познатих лица пролази покрај њега, копрена прошлости пада. У том се отвара саркофаг. Долазе слуге и налазе га мртвог...

Г. Жуковски

Наше позориште:

Г. ФРАН НОВАКОВИЋ као келнер
у Дојчиновићевом „Вражјем колену“
(Цртеж г. В. Жедринског)

Приватна зубна клиника
Д-ра Царићевића
Престолонаследникова трг
бр. 5 (Теразије) Тел. 20-4-58
Прима пацијенте целог дана.
Држ. чиновницима и пензионерима под побољшим условима
плаћања.

3
Дин. стаје
поједини број илустрованог недељног часописа
Радио Београд

летњи
новитети
у свили,
мануфактура
„МЕТЕОР“
БЕОГРАД, КН. МИХАЈЛОВА 29
тел. 22-423
Fil-a-fil, Parisette,
Burett,

НИКОЛА ЧЕРЕПЊИН

СЛАВНИ РУСКИ КОМПОЗИТОР У БЕОГРАДУ

Славни руски композитор г. Николај Черепњин, стигао је, ових дана, у Београд да присуствује премијери свог великог балета „Роман једне мумије“.

Николај Черепњин рођен је 1873. г. у Петрограду. Његови родитељи припадали су руском племству. После завршеног школовања у гимназији, он се уписао на правнички факултет Петроградског Универзитета, те је 1895. год., добио диплому прве категорије. У ово доба његов налог пре-ма музици нашао је израза. Он се већ био уписао на курс композиције славног мајстора Римског-Корсакова, који се одржавао на Царском Конзерваторијуму у Петрограду. Ускоро његови радови били су признати од стране његовог професора: Прелудија за оркестар „Неодољива принцеза“ и чувени Гудачки квартет јесу из оног доба. 1898. год., Черепњин завршава студије на Конзерваторијуму и својим делом „Сарданапал“ по-ложе испит. Његови старији по школи примају га топло у своју средину. Сваког петка они се скупе код

Митрофана Белајева (издавач и руски мецена) где су обично музичари — Римски-Корсаков, Глазунов, Јадов и т. д. У оваковој топлој и пријатељској средини таленат Черепњина развија се и појачава. — Он ради са интензивношћу на стварању: „Макбета“, Симфонијске поеме, онда „Драмске фантазије“, „Сонсегто in cis“, као и разних вокалних и пианистичких дела, исто као и хорова. Ова дела изводе се прво на симфонијским концертима Белајева у Петрограду а после у већим руским градовима, свуда са великим успехом.

Ускоро Черепњин постаје шеф Царског дворског оркестра у Петрограду, па онда главни диригент оркестра Царског Маријинског Позоришта у Петрограду. 1908. год., Глазунов, који је изабран за директора Царског Конзерваторијума у Петрограду, зове га да сарађује, као шеф оркестра Конзерваторијума и професор курса за диригенте. Његове дужности не сметају њему да ради и даље, као композитор: 1905. год., он

Г. Черепњин са гјама Кирсановом и Чукони и гг. Хришћићем и Машачићем

ради на свом првом балету „Павиљон Армиде” уз помоћ Александра Бенуа и славног балетмајстора Фокина.

1907 год., Римски-Корсаков га моли да иде у Париз ради спремања опере „Снежана” у „Опери Комик”, да ћа опера буде изведена према добрим руским традицијама. Уз суштовања г. Каре, директора и мајстора Рулмана, као диригента, ова божанствена опера имала је великог успеха. То је његов први долазак у Париз. Од тога времена он скоро сваке године долази у Париз. Његов балет „Павиљон Армиде” приказиван у Царском Маријинском Позоришту, у Петрограду, 1908 год., имао је великог успеха, те идуће године Сергије Ђагиљев, чуvenи мецена руског балета изводи ово дело пред париском публиком уз суделовање пок. Ане Павлове.

Сјај и успех овог балета одвраћају Черепњина за дugo време од чисте музике, те он увек ради за балет „Нарцис и ехо”, балет који је он написао уз суделовање Леона Бакста, даван је први пут у Монте Карлу. Онда хореографску драму „Маска црвене смрти”.

Али догађаји у Русији спречили су за дugo време његов рад. Услед глади на северу Русије, Черепњин прима позив Музичког друштва у Тифлису и настављају се тамо са својом женом и спном.

Он заузима место директора Држavnog конзерваторијума, а у исто време врши дужност првог диригента оркестра Националне Ђурђијанске Опере.

1921 год. Черепњин долази у Париз. Године, које следују, јако су продуктивне. Али Позориште још увек доминира: „Очарана птица”, „Дионис”, „Роман једне мумије”, режиран од г-ђе Ане Павлове у По-

зоришту Кавент Гарден у Лондону, па онда „Сеоска свечаност”, „Ноћни лептир”. Истовремено он компонује неколико вокалних дела са извесним мистицизмом.

Черепњин прима да сбради незавршену оперу Мусоргског „Вашар у Сорачинцима” и даје њу са успехом 1922 год., у Монте Карлу.

Сада баш он је завршио оперу „Сват”, чији је сикре узет из познатог комада „Сиромаштво није грех” од Островског.

Његова дела обилазе цео свет и дају се у највећим позориштима. Свеопште признање критике и публике претсказује да ће дела Черепњина имати једну дуготрајну и сјајну будућност.

Портрет енглеске краљице Јелисаве

СЕТИТЕ СЕ ТУТАНКАМОНА...

Као што се сада помиње по новинама гђа Ирхарт или г. Хитлер, привредна криза или лозанска конференција, тако се пре ишпуних десет година говорило о Тутанкамону.

Тутанкамон?

Сећате ли се? Да вас потсетимо, по једном исечку из старих новина:

Богати лорд Карнарвон и славни египатски Картер годинама су копали по стеновитој и пустој долини Краљева, понекад и са стотинама радника, час овде час онде, тражећи стално неки гроб Фараона.

Једнога дана, међутим, закопали су се не негде далеко него поред самог, још у грчко време познатог гроба Рамзеса IV. И гле, будаци радника ударише у један камени зид! Откопавање је пажљиво продолжено.

Али када се дошло до врата и када је требало кроћити унутра, страховита сумња мрачила је радост. Да ли је и овај гроб опљачкан, као и толики други у току векова? Када је камење са улаза уклонјено, у мркли мрак гробнице унео је свећу г. Картер и погледао са стрепњом.

Три и по хиљаде година испод земље и камења почивао је тај мрак, црни и мртвав, почивао на свему што је било у гробници. Први пут сада запламтела је светлост, светлост једне дрхаве свеће. И све то благо које су стари Египћани гомилали у гробници да краљ када из мртвих устане опет буде моћан и богат, све то благо на слабој светlosti овој изненада заблиста сребром, засија златом и пурпуром букну.

Стари научник од радости није могао да говори. Његов пријатељ лорд стојао је иза њега, с муком савлађујући језу неизвесности, и гласом, који је дрхтао као онај пламен свеће, питао га промукло:

— Има ли чега?

Дуго је морао чекати, док се Картер прибрао да одговори. Дуго, да му се чинило као бесана ноћ. Најзад, по-лако, као да с муком одваја очи, окренуо се Картер, стегао руку Карнарвону и мудајући једва изустio:

— Чуда! Унутра су чуда! У сну нисам тако шта сањао!

Није много дана прошло, а лорду Карнарвону од уједа неке отровне бубице крв се отровала и он је задан и ноћ издахнуо. За њим је умро шеф полиције у Луксору и неколико радника који су били откопали гробницу и рушили зидове поједињих одаја овога подземног двора мртвог фараона. Све те смрти, чак и у телеграмима најозбиљнијих листова биле су тумачене, уз осмех неверице, који је само на силу развлечно усне, осветом Фараона Тутанкамона. Јер над гробницом својом он је био написао:

— Проклет ко ме узнемири у сну моје смрти . . .

То проклетство фараоново инспирисало је, нема сумње, славног руског композитора Николаја Черепњина за његов велики балет „Роман једне мумије”, који београдско Народно позориште износи сада на позорницу у сјајној режији и најбољој поделиг . . .

Рајхарт долази у Беч?

Макс Рајхарт, славни редитељ који од пре неколико година ради већином у Берлину, преговара са бечким Бургтеатром и има много изгледа да ће он прихватити место првог редитеља овога старог, угледног позоришта.

**НОВО
намештај**

творнице
покућства

Фрање Веховар
из Цеље (Дравска б.)

Филиала Београд
улица
Вука Каракића 18.
до хотела „Палас“

Прима
наручбе по цртежима

Crosley - Mignon

Већ на први поглед својом отменом спољашношћу Mignon ће час привући, али када га будете вули онда ћете нам поверовати да је Mignon највећа радио вредност која се данас може добити за тако мале новце.

Посетите НОВО отворени
CROSLEY-SALON

Николе Спасића ул. 2 (Трговачка)
БЕОГРАД

СОЦИЈАЛНА КЊИЖЕВНОСТ

ПОВОДОМ ПРЕМИЈЕРЕ ТОЛЕРОВОГ „ХИНКЕМАНА“

Толеров „Хинкеман“, дело једног од првих претставника данашње та-козване социјалне књижевности, изазвао је по позоришним кулоарима многе разговоре о томе новом правцу у уметности. У тим разговорима могло се јасно видети да већина људи врло мало или нимало не зна шта је социјална књижевност уопште. По најближи су још истини они који веле да је то нешто сасвим налик на књижевна начела Светозара Марковића, који је желео да изједначи реализам са тенденциозношћу.

У Загребу излази књижевни часопис „Литература“ који се програмски бави социјалном књижевношћу. За велики број читалаца биће од користи да у кратком изводу донесемо главне мисли члanca Н. Костића „О социјалној књижевности“, који је објављен у последњем броју загребачке „Литературе“ и који ће цео прочитати сви који се више интересују за ово питање:

„Пре него што почнемо разматрање о најважнијим условима за стварање добре социјалне књижевности, потребно је одредити шта је за ту књижевност најбитније, шта њу најбоље карактерише. То треба учинити с обзиром на прилично мутне појмове који о социјалној литератури још увек владају у круговима неких писаца.

Пре свега, та књижевност „није отгедало него је чекић; она не одразује живот него га мења“.

Друго: она није песимистички расположена и не пева о узалудности, о бесмислици свега, него носи у себи једну чврсту веру у могућност мењања овог незгодног живота. „Наша генерација научила је још

још и нешто друго. Она је научила да се, нако је живот ужасан, против тога може борити, и да се у томе може и мора победити.“ (Н. Огњев.) То је књижевност у којој живот данашњег човека добија свој одређени смисао: „Зашто живимо

Г. Павле Барашов

ми?... Наравно, не зато да само са стране посматрамо како се други боре и како задобијају победе, него зато да се и сами боримо и да побеђујемо“.

У тој књижевности, надаље, ситна, лична осећања и болови песничкови, његова субјективистичка расположења и нерасположења, не заузимају централно место. „Трагедија одвојених, личних патња, за наше је

доба одвише бъутава. Зато, јер ми живимо у једној епохи социјалних патња."

Та литература не описује смрт. Јер о смрти певају они који су сити свега, сити и живота. А огромна већина човечанства још није живела: стерана у беду, пригушена њоме, та велика већина људскога друштва још није стигла да поживи као човек. И зато жели да чује и чита о животу, а не о смрти; о томе како се долази до човечијег и бољег живљења.

Питање уметникове талента за ту литературу поставља се овако: за нас није главна и најважнија ствар величина песничког талента, његова вредност узета сама за себе. Као што за нас, кад проматрамо неку творницу, није прва и најглавнија ствар њена савршена техничка опрема, њен необично велик капацитет, дакле савршенство машинерије, — него, ми пре свега питамо: чему она служи? Фабрикацији опума и отровних глинова, или нечим оште корисном? Тако се, за нас, поставља и питање уметничког талента песника. Није најважније да ли је он за један или два педља мањи од овога или онога талента, него: чему он служи".

Уметничке вести

Игор Стравински, чија је педесетгодишњица рођења пре кратког времена прослављена у многим музичким центрима света, изабран је од стране прашке Академије за почасног члана.

И поред светске кризе, позоришна сезона опере у Берну показује у билансу приличан вишак прихода према прошлој години. Сви листови са чуђењем бележе ову вест.

Г. Драгушиновић као новинар Бурдах у Франковој „Бури у чаши воде“

ТЕМПО ПРОВИНЦИСКИХ ПОЗОРИШТА

Нишки дописник београдског листа „Правде“ пише своме листу о нишком позоришту између осталог:

Не може се рећи да управе ранијих позоришта нису знале да воде своје установе. Али овогодишњи успех је резултат једног, одиста, напорног рада. И уколико је то заслуга управника г. др. Милачића, утолико је и свих чланова. Оно што су овога пута дали чланови Народног позоришта у Нишу, јесте запста за изненађење. И квалитативно, и, још више, квантитативно. За непуна четири месеца дати тридесет премијера са седамнаест људи, то је заиста ретка ствар, може се рећи изванредно ретка!

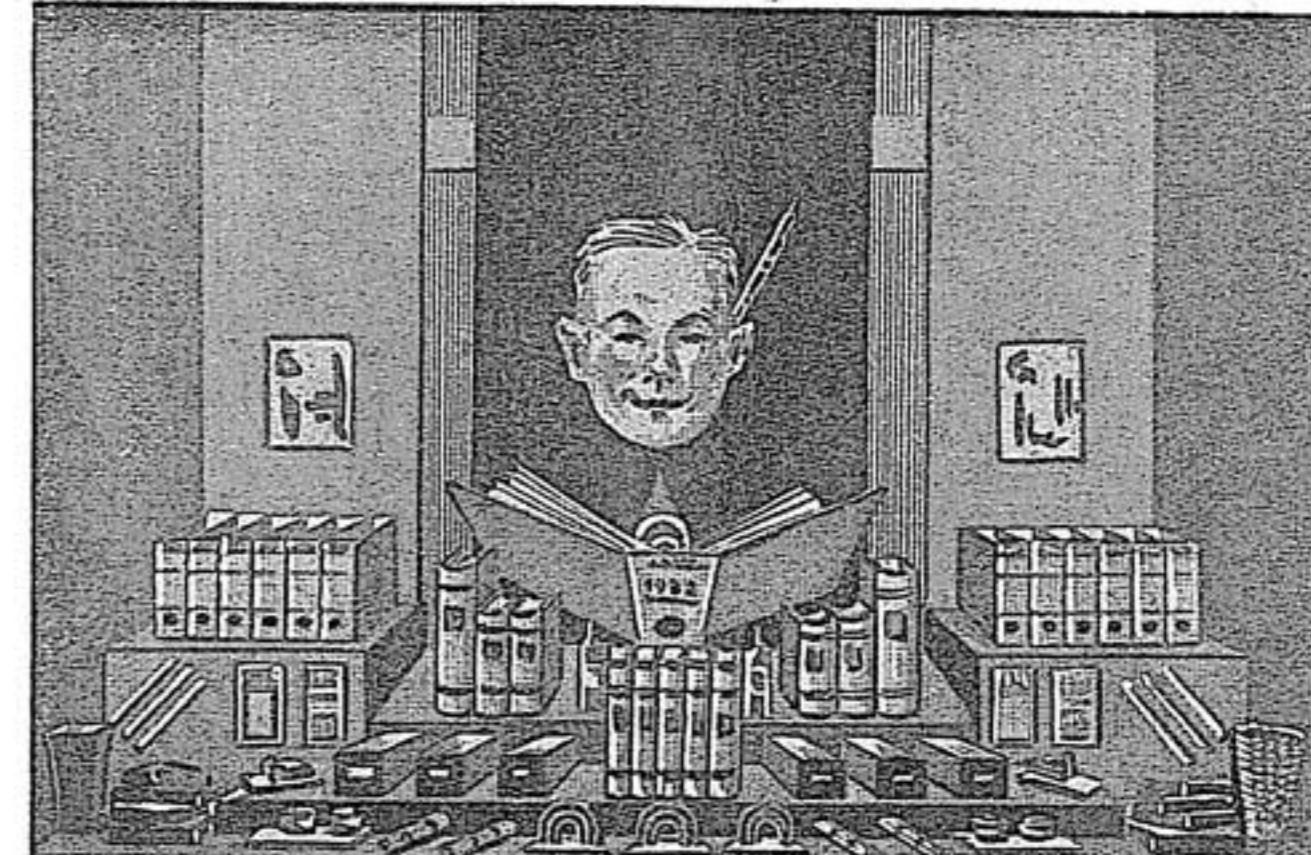

Предузеће за израду кофера и торбарских израђевина

Милан Ј. Стојановић и Комп

Београд, Престолонаследников трг - Теразије 38, тел. 25-064

Препоручује на-
рочито лепе и
јевтине дамен
ташне

ЈОВАН Д. ЖИВАДИНОВИЋ и КОМП.

За dame:

Штофова за дамске хаљине, костиме и мантлове; најновија ткања и боје.

Свиле у најмодернијим бојама: Креп Ромек, Креп Марокен, Креп Армер, Креп Билитис, Креп Жоржет, и Туал Пике Ажур.

Лаке летње тканине Фил-а-фил бурет, Ланено платно и маркизет све у новим дезенима и постојјним бојама за прање.

За господу:

Ажур-панаме, енглеског вефира^{ти} и пуплина у модерним бојама за кошуље и пицаме

Избор велики - Цене солидне

Миливоје К. Марковић

пређе

ЦУПАРА И ДРУГ

Теразије 4 – Београд